ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΠΡΟΝΟΙᾼ
ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΥΡΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ Θ΄. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗι 18 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1919. ΑΡΙΘ. 187

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Ἐπὶ τῇ γενομένῃ περὶ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος κατὰ τὸ ἐνεστὼς ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἐνάρξει τῆς λειτουργίας τῶν ἡμετέρων Πανεπιστημίων, ἀναβληθείσης μέχρι τοῦ νῦν τῇ ἐντολῇ τῆς Πολιτείας ἕνεκα τῆς ἐπιδημίας τῆς νόσου γρίππης, ἀνοίγει καὶ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου τὰς πύλας της εἰς τοὺς τροφίμους τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης, ἐκ τοῦ γεγονότος δὲ τούτου λαμβάνοντες ἀφορμὴν μετ᾽ ἄκρας εὐχαριστήσεως ἐξαίρομεν τὴν τὸ πρῶτον νῦν ἐμφάνισιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μετὰ πλήρους τοῦ διαύλου τῶν Θεολογικῶν Ἐπιστημῶν ἐν τακτικαῖς καὶ ἐκτάκτοις ἕδραις, καὶ μετὰ τῶν ἀπαραιτήτων γενικῶν μαθημάτων, ἅτινα συντελοῦσιν εἰς τὴν συνολικὴν συγκρότησιν τῶν θεολόγων.

Καὶ τακτικαὶ μὲν ἕδραι εἶναι ὀκτώ, ἤτοι α) ἡ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἑρμηνείας τῆς Παλ. Διαθήκης καὶ τῆς Ἑβραϊκῆς γλώσσης, β) ἡ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἑρμηνείας τῆς Κ. Διαθήκης καὶ τῆς ἑρμηνευτικῆς κριτικῆς, γ) ἡ τῆς Γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, δ) ἡ τῆς Πατρολογίας καὶ τῆς Ἐκκλησ. Ἀρχαιολογίας, ε) ἡ τῆς Δογματικῆς καὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς, ς) ἡ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ποιμαντικῆς, ζ) ἡ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ρητορικῆς καὶ Κατηχητικῆς, καὶ

η) ἡ τῆς Ἀπολογητικῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας τῆς Θεολογίας. Ἔκτακτοι δὲ α) ἡ τῆς Ἱστορίας τῆς ὁμολογίας τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν λοιπῶν δυτικῶν ὁμολογιῶν, β) ἡ τῆς χριστιανικῆς Ἀρχαιολογίας, Τέχνης καὶ Παλαιογραφίας, καὶ γ) ἡ τῆς Βιβλικῆς Ἱστορίας, τῆς Ἱστορίας τῶν δογμάτων καὶ τῆς Ἱστορίας τῶν θρησκευμάτων. Εἰς τὰς αὐτοτελεῖς ταύτας ἐκτάκτους ἕδρας προσετέθη καὶ ἡ ἐπικουρικὴ ἔκτακτος, ἡ τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἱστορίας τῆς Ἱεραποστολῆς (ἤτοι τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ) καὶ τῆς Γραμματολογίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ θ´ αἰῶνος μέχρι τῆς σήμερον.

Πλὴν τῶν καθαρῶς θεολογικῶν τούτων μαθημάτων, οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογίας ὑποχρεοῦνται ν' ἀκροῶνται, ὡς εἴπομεν, καὶ μαθημάτων τινῶν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, εἶνε δὲ ταῦτα α) τὰ Ἑλληνικά, β´) τὰ Λατινικά, γ) τὰ Παιδαγωγικά, δ) ἡ Ἱστορία, ε) ἡ Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας καὶ ς) ἡ Ψυχολογία καὶ ἡ Λογική.

Πάντα ταῦτα τὰ μαθήματα κατανέμονται κατ' ἔτος ὡς ἑξῆς: Κατὰ μὲν τὸ α´ ἔτος διδάσκονται ἡ Ἑβραϊκὴ γλῶσσα, ἡ Ἐγκυκλοπαιδεία τῆς Θεολογίας, ἡ Εἰσαγωγὴ εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἡ Λειτουργική, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχαιολογία, τὰ Ἑλληνικά, τὰ Λατινικά, ἡ Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας, ἡ Ψυχολογία καὶ ἡ Λογική, καὶ τὰ Παιδαγωγικά. Κατὰ δὲ τὸ β´ ἔτος ἡ Ἑβραϊκὴ γλῶσσα, ἡ Εἰσαγωγὴ καὶ Ἑρμηνεία τῆς Κ. Διαθήκης καὶ ἡ ἑρμηνευτικὴ κριτική, ἡ Ρητορική, ἡ Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας, τὰ Ἑλληνικά, τὰ Λατινικά, τὰ Παιδαγωγικὰ καὶ ἡ Ἱστορία. Κατὰ τὸ γ´ ἔτος ἡ Ἑρμηνεία τῆς Π. Διαθήκης ἐκ τῶν Ο´, ἡ Ἑρμηνεία τῆς Κ. Διαθήκης, ἡ Ἐκκλησ. Ἱστορία, ἡ Πατρολογία, ἡ Χριστιανικὴ Ἠθική, ἡ Ποιμαντική, καὶ ἡ Κατηχητική. Καί, τέλος, κατὰ τὸ δ´ ἔτος διδάσκονται ἡ Ἑρμηνεία τῆς Π. Διαθήκης ἐκ τῶν Ο´, ἡ Ἑρμηνεία τῆς Κ. Διαθήκης, ἡ Ἐκκλησ. Ἱστορία, ἡ Πατρολογία, τὸ Κανονικὸν Δίκαιον, ἡ Δογματική, καὶ ἡ Ἀπολογητική.

Καὶ ἡ μὲν χάριν τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογίας διδασκαλία τῶν μαθημάτων τῆς Ἱστορίας, τῆς Ψυχολογίας καὶ τῆς Λογικῆς γίνονται ἐν ἰδίῳ μονοετεῖ κύκλῳ ὑπὸ τῶν οἰκείων Καθηγητῶν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, τῶν δ' Ἑλληνικῶν, Λατινικῶν, Παιδαγωγικῶν καὶ τῆς Ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας ἐπ' ἴσης ἐν ἰδίῳ διετεῖ κύκλῳ ὑπὸ τῶν οἰκείων

Καθηγητῶν, οὐχὶ πλέον τῶν δύο ὡρῶν δι᾽ ἕκαστον μάθημα καθ᾽ ἑβδομάδα.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω μαθημάτων οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογίας ἐξετάζονται κατὰ μὲν τὰς τμηματικὰς (τῶν τριῶν πρώτων ἐτῶν) ἐξετάσεις οὕτω: α΄ ἔτος, Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν ΚΔ, Λειτουργικήν, Ψυχολογίαν καὶ Λογικήν. β΄ ἔτος, Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, Εἰσαγωγὴν εἰς τὴν ΚΔ, Λειτουργικήν, Ψυχολογίαν καὶ Λογικήν· β΄ ἔτος, Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, Εἰσαγωγὴν εἰς ΠΔ, Ἑρμηνείαν τῆς ΚΔ, Ῥητορικήν, Ἑλληνικά, Λατινικά, Ἱστορίαν, Παιδαγωγικὰ καὶ Ἱστορίαν τῆς Φιλοσοφίας· καὶ γ΄ ἔτος, Ἑρμηνείαν ΠΔ, Ἐκκλησ. Ἱστορίαν, Πατρολογίαν, Χριστιανικὴν Ἠθικήν, Ποιμαντικὴν καὶ Κατηχητικήν. Κατὰ δὲ τὰς ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις, Εἰσαγωγὴν καὶ Ἑρμηνείαν ΠΔ, Εἰσαγωγὴν καὶ Ἑρμηνείαν ΚΔ, Γενικὴν Ἐκκλησ. Ἱστορίαν, Πατρολογίαν, Δογματικήν, Κανονικὸν Δίκαιον, Ποιμαντικήν, Ῥητορικήν, Λειτουργικήν, Κατηχητικὴν καὶ Ἀπολογητικήν.

Αἱ τέσσαρες πρῶται τακτικαὶ θεολογικαὶ ἕδραι, καθ᾽ ἣν σειρὰν φέρονται ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἀρθριδίου ἡμῶν, ἦσαν ἀνέκαθεν συμπεπληρωμέναι διὰ τῶν κ. κ. Καθηγητῶν Νικολάου Παπαγιαννοπούλου, Ἐμμανουὴλ Ζολώτα, Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, καὶ Γεωργίου Δέρβου, διὰ δὲ τὰς ἐφεξῆς τρεῖς, ἀπό τινος τελούσας κενάς, ἐξελέγησαν ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς οἱ Κωνσταντῖνος Δυοβουνιώτης, ὁ Ἀμίλκας Ἀλιβιζᾶτος καὶ ὁ Φίλιππος Παπαδόπουλος, καὶ διὰ τὴν τελευταίαν, ὅλως νεοσύστατον οὖσαν, ἐξελέγη ὁ Γρηγόριος Παπαμιχαήλ. Καὶ τοῦ μὲν πρώτου ὁ διορισμὸς ἐλπίζεται λίαν προσεχής, ὁ δὲ δεύτερος διωρίσθη μετὰ τὴν ἐξ Ἀμερικῆς ἐπάνοδον, ὁ τρίτος, ἀπὸ τοῦ Μαΐου τοῦ παρελθόντος ἔτους διορισθείς, ἐτελεύτησε δυστυχῶς λήγοντος τοῦ παρελθόντος ἔτους, καὶ ὁ τελευταῖος ἤδη τυγχάνει διωρισμένος ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ Νοεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους.

Οὕτω ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ παρίσταται πλήρης, ὅταν δὲ μετ᾽ ὀλίγον, ὡς πεποίθαμεν, πληρωθῇ ἡ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Φ. Παπαδοπούλου κενωθεῖσα ἕδρα τῆς Πρακτικῆς Θεολογίας, ἐκλεγῶσι δὲ καὶ οἱ διὰ τὰς τέσσαρας ἐκτάκτους ἕδρας εἰδικοί, ὁ ὅλος τῶν Θεολογικῶν Ἐπιστημῶν ἐν τῇ Σχολῇ κύκλος θ᾽ ἀπαρτίζηται ἐκ δώδεκα ἑδρῶν αἵτινες ἀνέρχονται εἰς δέκα καὶ ὀκτώ, συνυπολογιζομένων καὶ τῶν λοιπῶν τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς ἓξ ἑδρῶν.

Κατὰ ταῦτα, οἱ τῆς ἱερᾶς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης ἐρασταὶ δέον νὰ ἦνε πεπεισμένοι, ὅτι ἀπὸ μὲν τῆς Θεολ. Σχολῆς παρέχεται αὐτοῖς ἀρτία ἡ Θεολογικὴ μόρφωσις, ἀπὸ τοῦ ζήλου δὲ καὶ τῆς ἐπιμελείας αὐτῶν ἐξαρτᾶται ὅπως μὴ εἰς κενὸν ἀποβῇ ἡ ὑπὲρ αὐτῶν τῆς Πολιτείας μέριμνα καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ θεολογικὴ παιδεία. Ἂς μὴ ἀποκρύψωμεν δὲ καὶ τὰς βασίμους ἡμῶν ἐλπίδας, ὅτι θὰ βελτιωθῶσι σπουδαίως αἱ συνθῆκαι τῶν σπουδῶν τῶν θεολόγων φοιτητῶν τῇ προνοίᾳ τῆς τε Θεολ. Σχολῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐν ἀλληλεγγύῃ συνεργαζομένων, ὡς συνέπεια δὲ τοῦ πράγματος ἀσφαλῶς θὰ ἐπακολουθήσῃ αὔξησις καὶ πύκνωσις τῶν φαλάγγων τῶν ἐφιεμένων θεολογικῶν σπουδῶν ἐπ᾽ ἀγαθῷ τῆς τε διοικούσης Ἱεραρχίας, καὶ τοῦ καθ᾽ ὅλου ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Γ. Π.

ΛΟΓΟΣ

ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ κ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΕΝ ΤΩ ΝΑΩ ΤΟΥ ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΥΟΡΚΗΣ

Ἡ ἐν Ἀμερικῇ παρουσία τοῦ Σεβ. Μητροπ. Ἀθηνῶν κ. Μελετίου ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ ἐκδηλωθῇ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον εἰς τοὺς ἐκεῖ ἐκκλησ. κύκλους ὅλων σχεδὸν τῶν δογματικῶν ἀποχρώσεων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ νὰ διατυπωθῶσιν εἰς λόγους καὶ εἰς ψηφίσματα εὐχαὶ ὑπὲρ πλήρους ἀπελευθερώσεως τῆς Ἀνατολῆς, τῆς χώρας τοῦ Εὐαγγελίου, ἰδιαιτέρως δ᾽ ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους εἰς τὰ ἱστορικὰ καὶ ἐθνολογικά του ὅρια, καὶ νὰ ἐκφρασθῶσιν ἐλπίδες ὅτι διὰ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ Πατριαρχείου ΚΠόλεως καὶ τῶν ἄλλων ὀρθοδόξων Πατριαρχείων ἐγκαινίζεται νέα περίοδος χριστιανικῆς ζωῆς καὶ διανοίγεται νέος ὁρίζων ἐκκλησιαστικῶν σχέσεων.

Εἰς τὴν κίνησιν ταύτην ἐπρωτοστάτησαν ἰδίᾳ οἱ τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας, ταὐτὸν εἰπεῖν τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος» γνωρίζουσιν ἤδη τὸ ὡραῖον ψήφισμα, τὸ ὁποῖον ἐπεδόθη τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ ἐν τῷ ναῷ τοῦ

Σωτῆρος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου κ. Δάρλιγκτων ὡς ἐκ προσώπου ὅλων τῶν Ἐπισκόπων τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας. Ψήφισμα ἀνάλογον ἐπεδόθη τῇ Α. Σ. ἐν Σικάγῳ ὡς ἐκ προσώπου 6.000 ἱερέων τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας. Ὁ τῆς Ν. Ὑόρκης Ἐπίσκοπος Σεβ. κ. Greer, τῆς αὐτῆς πάλιν Ἐκκλησίας, ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ἄλλων Ἐπισκόπων καὶ τοῦ κλήρου αὐτοῦ ἔκαμεν ἐπ' ἴσης δεξίωσιν ἐπίσημον εἰς τὸν Μητροπολίτην ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἐπὶ παρουσίᾳ χιλιάδων λαοῦ Ἀμερικανῶν καὶ Ἑλλήνων, εἰς τοὺς ὁποίους παρουσίασε τὸν ὑποδεχόμενον Μητροπολίτην μετὰ θερμῶν ἐκφράσεων συμπαθείας καὶ τιμῆς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησιαν.

Κρίνομεν σκόπιμον νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν ἐκ τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» Ν. Ὑόρκης τὸν κατὰ τὴν δεξίωσιν ταύτην ἐκφωνηθέντα λόγον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν.

Σεβασμιώτατοι Ἐπίσκοποι, Αἰδεσιμώτατοι ἱερεῖς καὶ λοιπὸν φιλόχριστον πλήρωμα τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τῆς ἐν Ἀμερικῇ ἀφίξεως ἐμοῦ καὶ τῆς συνοδείας μου, πανταχοῦ συναντῶμεν ἐκ μέρους τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας ἐκδηλώσεις αἰσθημάτων γνησίως ἀδελφικῶν. Κατὰ τὴν γενομένην εἰς ἡμᾶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῆς Νέας Ὑόρκης ὑποδοχὴν εἰς τὴν Καρνέγειον αἴθουσαν, ἅμα τῇ ἀφίξει ἡμῶν, ἔσπευσε νὰ ἐμφανισθῇ αὐθορμήτως ὁ Ἐπίσκοπος τοῦ Χάρρισμπουργκ κ. Δάρλιγκτων, διὰ νὰ χαιρετίσῃ ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας τὴν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἄφιξιν τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, δὲν θὰ λησμονήσωμεν δὲ ποτὲ τοὺς ὡραίους λόγους, οὓς διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸ στόμα του ἠκούσαμεν. Εἰς τὸ Πίττσμπουργκ εἴχομεν τὰς αὐτὰς ἐκδηλώσεις ἐκ μέρους τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Χουάϊτχελδ.

Εἰς τὸ Σικάγον δὲν εἴχομεν μόνον χαιρετισμὸν δεξιώσεως κατὰ τὴν μεγάλην εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ὠντιτόριουμ Ἑλληνοαμερικανικὴν συνάθροισιν ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου τῆς πόλεως ἐκείνης, ἀλλ' εἴχομεν καὶ ψήφισμα συνελεύσεως 150 ἱερέων, ἀπευθυνόντων εἰς ἡμᾶς προσαγόρευσιν σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης ἐξ ὀνόματος 6000 ἱερέων τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας. Τὰς αὐτὰς

συνηντήσαμεν θερμὰς ἐκδηλώσεις καὶ ἐν Σπρίγκφηλδ καὶ ἐν Σαὶντ Λούης καὶ ἐν Βασιγκτῶνι ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων καὶ τῶν πρεσβυτέρων τῶν πόλεων τούτων. Τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην εὑρισκόμεθα ἐνώπιον τῆς μεγάλης ταύτης καὶ τιμητικωτάτης δεξιώσεως, ἥτις γίνεται εἰς ἡμᾶς ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ τούτῳ ναῷ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ Ἐπισκόπων καὶ πρεσβυτέρων καὶ πλήθους λαοῦ τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐκκλησίας.

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπω πρὸς ὑμᾶς, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, πόσον συγκινούμεθα, ἐγώ τε καὶ οἱ συνοδοί μου, διὰ τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐν Ἀμερικῇ παρουσίας μας, ἀλλὰ καὶ πόσην ἐκτίμηστν θὰ δώσῃ εἰς τὰς ἐκδηλώσεις ταύτας ὁλόκληρον τὸ πλήρωμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, μανθάνον αὐτάς.

Σᾶς ἤκουσα νὰ χαιρετίζητε ἐν τῷ προσώπῳ μου τὸν ἀντιπρόσωπον τῶν Ἐκκλησιῶν, τὰς ὁποίας ὁ Παῦλος ἵδρυσεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Κόρινθον καὶ πανταχοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, τῆς τε ἐν Εὐρώπῃ καὶ τῆς ἐν Ἀσίᾳ, καὶ σᾶς ἤκουσα ἀκόμη νὰ ἀναφέρετε μετὰ σεβασμοῦ τὰ ὀνόματα τῶν μεγάλων ποιμένων καὶ διδασκάλων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τοὺς ὁποίους ἐν τῷ ναῷ τούτῳ ἔχετε καθιερωμένον καὶ εἰδικὸν παρεκκλήσιον, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξαίρητε τοὺς δεσμοὺς τῆς ἀγάπης, οἵτινες, τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου, συνδέουσι τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Ἐπισκοπιανὴν Ἐκκλησίαν.

Πάντα ταῦτα ἐπλήρωσαν τὴν καρδίαν μου εὐχαριστίας μὲν πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις τὰ Ἑλληνικὰ ἐδάφη ἐξέλεξε διὰ τὴν πρώτην σπορὰν τοῦ Εὐαγγελίου, μακαρισμοῦ δὲ πρὸς τοὺς μεγάλους ἄνδρας, οἵτινες ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ Ἀλεξάνδρειαν, τὴν Ἀντιόχειαν, τὴν Καισαρείαν, τὴν Σμύρνην, τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἀπὸ πᾶσαν καθόλου γωνίαν τῆς Ἑλληνίδος γῆς ἐξακολουθοῦν νὰ φωτίζουν ὡς φαεινότατοι προβολεῖς τὸν οὐρανὸν τῆς Ἀνατολῆς, διὰ τοῦ φωτὸς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας των, διὰ τῆς λάμψεως τῆς χριστιανικῆς ζωῆς των, ὥστε ἡ χώρα τῆς Ἀνατολῆς νὰ μένῃ πάντοτε ἀγαπητὴ δι' ὅλας τὰς καρδίας τὰς δροσιζομένας ὑπὸ τῆς δρόσου τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἀλλ', εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν καὶ μακαρίζων τοὺς ἁγίους ἄνδρας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐπαινῶ συγχρόνως ὑμᾶς ὡς γνησίους μας

θητὰς τοῦ Κυρίου, ὡς γνησίους ὀπαδοὺς τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐὰν δὲν ἦσθε τοιοῦτοι, ἐὰν ἐφρονεῖτε ὄχι τὸ φρόνημα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὸ φρόνημα τοῦ κόσμου, θὰ ἐτιμᾶτε μὲν ἴσως τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀθανασίων, τῶν Βασιλείων, τῶν Χρυσοστόμων, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν μεγάλων καὶ καθολικῶν συνεδρίων, τῶν Οἰκουμενικῶν, λέγω, Συνόδων, ἀλλὰ θὰ εἴχετε ἄλλα αἰσθήματα ἴσως διὰ τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῆς ἐμφάνισις εἶνε δεσμὰ καὶ ἁλύσεις, ράκη καὶ γύμνωσις, πληγαὶ καὶ στέφανος ἀκάνθινος.

Πᾶς ὁ κατὰ κόσμον φρονῶν θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ εἴπῃ: Πῶς νὰ ἀγαπήσω καὶ νὰ ἐκτιμήσω Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις εἶνε πενιχρά; Δὲν βλέπω πλοῦτον, δὲν βλέπω λαμπρότητα, δὲν βλέπω δύναμιν. Εἷς γνήσιος ὅμως μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, εἷς γνήσιος μιμητὴς τοῦ Παύλου, γνωρίζων ὅτι ὑπάρχει καὶ πλοῦτος ἐν πτωχείᾳ καὶ δύναμις ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ζωὴ ἐν τάφῳ, ἐνθυμούμενος ὅτι ὁ Παῦλος τότε ᾐσθάνετο ἐν ἑαυτῷ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἦτο ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἁλύσεσιν, ὄχι μόνον δὲν ἀπεχθάνεται τὰ δεσμὰ καὶ τὰς πληγὰς τῆς ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα αὕτη φέρει ἐν ὑπομονῇ ἐπὶ πέντε ἤδη αἰῶνας, ἀλλὰ καὶ βλέπει ἐν αὐταῖς δύναμιν Χριστοῦ ἐν ἀσθενείᾳ τελειουμένην.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐλθὼν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καυχηθῇ πρὸς τοὺς Κορινθίους, οὐχὶ διὰ τὴν ἐξ Ἀβραὰμ καταγωγήν του, οὐδὲ διὰ τὴν ἐν νόμῳ τελειότητά του, ἀλλὰ διὰ τὰ παθήματα καὶ τὰς θλίψεις του ὑπὲρ Χριστοῦ καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὅπερ εἶναι ἡ Ἐκκλησία, προσέθηκε καὶ ταῦτα: «καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἀποκαλύψεων, ἐδόθη μοι σκόλωψ τῇ σαρκί, ἵνα μὲ κολαφίζῃ, ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι».

Νομίζω ὅτι καὶ ἡ Χριστιανικὴ Ἀνατολὴ θὰ ἠδύνατο κατὰ μίμησιν τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν, νὰ εἴπῃ: Δὲν καυχῶμαι διὰ τὴν προχριστιανικὴν Ἑλληνικὴν δόξαν μου, δὲν καυχῶμαι διὰ τὴν χριστιανικὴν ἐπὶ αἰῶνας λάμψιν μου, καυχῶμαι δὲ μᾶλλον διὰ τὰ παθήματα καὶ τὰς θλίψεις, διὰ τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἁλύσεις, τὰ ὁποῖα φέρω διὰ Χριστὸν ἀφ᾽ ὅτου ἡ Κωνσταντινούπολις ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Τούρκων καὶ αἱ Ἐκκλησίαι πᾶσαι τῆς Ἀνατολῆς περιεβλήθησαν τὰς ἁλύσεις τῆς βαρβαρικῆς δουλείας. Θὰ ἠδύνατο ἀκόμη νὰ

εἴπῃ, ὡς ὁ Ἀπόστολος, ἡ Ἀνατολή, καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς εὐλογίας, ἃς ὁ Θεὸς ἐξέχεε πλουσίως ἐπ' ἐμέ, ἐδόθη μοι ἔπειτα ὁ ἀκάνθινος στέφανος τῆς Τουρκικῆς δουλείας, διὰ νὰ μὴ ἐπαρθῶ, διὰ νὰ μὴ νομίσῃ ὁ λοιπὸς κόσμος ὅτι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν εἶναι Θεὸς ἀποκλειστικότητος καὶ οὐχὶ Θεὸς πατὴρ παντὸς ἀτόμου καὶ παντὸς λαοῦ, ὅστις φοβεῖται τὸν Θεὸν καὶ ἀπεργάζεται τὴν δικαιοσύνην.

Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἐν Χριστῷ «θλῖψις κατεργάζεται ὑπομονήν, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμήν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπὶς οὐ καταισχύνει», ἡ δεδουλωμένη Ἀνατολή, διελθοῦσα ἤδη εὐδοκίμως ὅλα τὰ στάδια ταῦτα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, διέρχεται ἤδη τὴν περίοδον τῆς προσδοκίας τῆς ἐπαληθεύσεως, τῆς ἐλπίδος. Τί λέγω; Βλέπω ἤδη τὴν χαραυγὴν τῆς ποθητῆς ἡμέρας. Ναί, ἤκουσεν ὁ Θεὸς τῆς κραυγῆς τῶν πεπεδημένων καὶ ἐλεεῖ τοὺς υἱοὺς τῶν τεθανατωμένων». Ἡ ἐλευθερία καὶ ὁ πολιτισμὸς ἐπανέρχονται καὶ πάλιν εἰς τὰ γνώριμά των ἐδάφη, εἰς τὰ ἐδάφη ὅπου τὸ πρῶτον ἐβλάστησαν καὶ ἐκαρποφόρησαν. Ὁ σταυρὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιον δὲν θὰ διώκωνται πλέον εἰς τὰς χώρας ὅπου τὸ πρῶτον ἐκηρύχθησαν καὶ ἠγαπήθησαν. Ἡ Ἀνατολὴ ἀπολυτρουμένη γίνεται καὶ πάλιν παράγων τῆς προαγωγῆς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

Πολλοὶ ἐν τῇ Δυτικῇ Εὐρώπῃ καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ τῆς Ἀμερικῆς Ἠπείρῳ, ἀγνοοῦντες ἢ λησμονοῦντες τὴν θλιβερὰν κατάστασιν τῆς ὑπὸ τὸν ζυγὸν διατελούσης Ἀνατολῆς, θὰ σκέπτωνται ἴσως ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία δὲν δεικνύει τὸ προσῆκον ἐνδιαφέρον διὰ τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς Χριστιανωσύνης, οἷα εἶναι ἡ ἐξάπλωσις τοῦ Εὐαγγελίου εἰς λαοὺς καὶ ἡ ἀποκατάστασις, ἂν μὴ ἑνότητος δογματικῆς, τοὐλάχιστον ἑνότητος ἠθικῆς μεταξὺ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Οἱ τοιοῦτοι προφανῶς παραβλέπουσι τὸ μέγα γεγονός, ὅτι αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες τῶν πρωτευουσῶν ἐν Ἀνατολῇ Ἐκκλησιῶν, καὶ μάλιστα τῆς προεδρευούσης ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῆς Πρωτοθρόνου Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εὑρίσκονται εἰς τὸν κλοιὸν τῆς δουλείας, ὅτι ἡ καθημερινὴ μέριμνα τῶν ποιμένων αὐτῶν ἐξαντλεῖται διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ποιμνίων των ἀπὸ τῆς σφαγῆς ἢ τοῦ ἐκτουρκισμοῦ, καὶ ὅτι τὰ μὲν μεγάλα ἐκκλησιαστικὰ προβλήματα ἔχουν ἀνάγκην μεγάλων συνό-

ον, τὸ δὲ τῆς δουλείας καθεστὼς ὄχι μόνον συνόδους μεγάλας ἐπι-
σκόπων δὲν ἐπιτρέπει, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ἐλευ-
θέρων Ἐκκλησιῶν ἦτο πάντοτε ἕτοιμον νὰ θεωρήσῃ ὡς ἀφορμὴν
των καταθλίψεων.

Τώρα ὅμως, ἐὰν εἶναι πραγματικότης ὅ,τι βλέπω καὶ ἀκούω, ἐὰν
ναι πραγματικότης ὅτι τὰ Ἑλληνοσυμμαχικὰ στρατεύματα, συντρί-
ψαντα τὴν πλεονεκτικὴν Βουλγαρίαν, βαδίζουν κατὰ τῆς Κωνσταν-
τινουπόλεως, ὅτι τὰ Ἀγγλοσυμμαχικὰ στρατεύματα, ἀπολυτρώσαντα
ἱερὸν ἔδαφος τῆς Παλαιστίνης, βαδίζουν διὰ τῆς Δαμασκοῦ, ἥτις
ὑπηρέτησεν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Παύλου, πρὸς τὴν Ἀντιόχειαν,
ὅπου τὸ πρῶτον οἱ μαθηταὶ ἐκλήθησαν Χριστιανοί, διὰ νὰ ἔλθουν
τα εἰς τὴν Ταρσόν, τὴν πατρίδα τοῦ Παύλου, τότε πληρώθητε χαρᾶς
ς χριστιανικῆς Ἀνατολῆς οἱ φίλοι. Δροσιζομένη ἡ χώρα τοῦ Εὐ-
αγγελίου ὑπὸ τῆς δρόσου τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας, θὰ ἀποδώσῃ καὶ
πάλιν πλουσίαν καρποφορίαν εἰρηνικῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Ὅταν λεί-
ψουν ἀπὸ τῆς χώρας τῆς Ἀνατολῆς αἱ κραυγαὶ τῶν πεπεδημένων
ὶ οἱ γόοι τῶν υἱῶν τῶν θανατουμένων, τότε θὰ ἀκουσθῇ παν-
χοῦ καὶ πάλιν ἡ ἠχὼ τῆς φωνῆς τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Βαρνάβα,
ῦ Τίτου καὶ τοῦ Τιμοθέου, τοῦ Βασιλείου καὶ τοῦ Χρυσοστόμου,
ρυττούσης τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρηνικῆς, τῆς ἐν Χριστῷ
ότητος. Τότε ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἡ μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν,
ἔχουσα πλέον πληρωμένους ἀπὸ δάκρυα τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τὰς
μφορὰς τῶν τέκνων της, θὰ ἄρῃ αὐτοὺς κύκλῳ, διὰ νὰ ἴδῃ τί οἱ
οι λαοὶ συνεισέφερον εἰς τὴν παγκόσμιον χριστιανικὴν οἰκοδομὴν
' οὗ χρόνου αὕτη, ἀναλαβοῦσα ἐπ' ὤμων τὸν σταυρόν της, ἠκο-
ύθησε τὸν Χριστὸν εἰς τὸν ἀνηφορικὸν δρόμον τοῦ Γολγοθᾶ. Θὰ
ηρωθῇ τότε ἡ καρδία της εὐφροσύνης καὶ θὰ ἀναφωνήσῃ μετὰ
ῦ Πέτρου «Ἐπ' ἀληθείας βλέπω ὅτι οὐκ ἔστιν προσωπολήπτης ὁ
ός, ἀλλ' ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος τὸν Θεὸν καὶ ἐργαζόμενος
αιοσύνην δεκτὸς αὐτῷ ἐστι». Θὰ δοξάσῃ τότε τὸν Θεὸν βλέπουσα
πλουσίαν καρποφορίαν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἐν ἄλλαις μὲν χώ-
ς, ἰδίως δὲ ἐν τῇ εὐλογημένῃ ταύτῃ χώρᾳ τῆς Ἀμερικῆς, τῆς
οίας ὁ βίος, ὡς ἐξ ἀμέσου ἀντιλήψεως γνωρίζω ἤδη, ἐμπνέεται
δλοκλήρου ὑπὸ τῶν Ἑλληνοχριστιανικῶν ἀρχῶν τῆς λαϊκῆς δη-
ότι κυριαρχίας, τῆς ἀτομικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐλευθερίας, τῆς ἰσότη-

τος, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐνεργοῦ ἐπιθυμίας τῆς ἐπικρατήσεω ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ τῶν σωτηρίων τούτων ἀρχῶν. Μέχρι τῆς ποθη-τῆς ἐκείνης ἡμέρας, τῆς ὁποίας ἤδη βλέπω τὴν χαραυγήν, ἀρκεῖτα ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία εἰς τὴν παραμυθίαν, τὴν ὁποίαν ἀντλεῖ ἀπ ἐκδηλώσεις ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ συμπαθείας, οἷαι αἱ ὑπὸ τῶν ποι-μένων καὶ τῶν τέκνων τῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴ ὥραν ταύτην ἐξωτερικευόμεναι.

Παντοκράτωρ Κύριε Οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητὰ καὶ Κυβερνῆτα ἀνυμνοῦμεν τὴν ἄφατόν Σου πρὸς ἡμᾶς ἀγαθότητα. Οὕτω γὰρ ἠγά-πησας, ὁ Θεός, τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Μονογενῆ Σου Υἱὸν δέδω-κας, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόλυται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴ αἰώνιον. Ὃς ἐπὶ τῆς γῆς ἐν μορφῇ δούλου παραγενόμενος κα θριαμβεύσας ἐν τῷ σταυρῷ αὐτοῦ τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ σκό-τους, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς τῆς τοῦ διαβόλου αἰχμαλωσίας καὶ εἰς τὴ πρωταρχικὴν ἐπανήγαγεν ἐλευθερίαν, υἱοὺς ἡμᾶς καὶ κληρονόμου τῆς βασιλείας Σοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς ἀναδείξας. Οὐκ ἔστιν οὐ θέλημα σόν, Κύριε, ἵνα τὸ λογικόν Σου καὶ ἐλεύθερον δημιούργημα ὁ ἄνθρωπος, κατατυραννῆται καὶ κατεξουσιάζηται. Ὅθεν καὶ πεποι-θότως τὸν τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα ὡς ἔργον θεοφιλὲς ἀνακηρύττομε καὶ τὴν παρὰ Σοῦ εὐλογίαν ἀδιαλείπτως ὑπὲρ αὐτοῦ αἰτούμεθα, τὴ ἀποκατάστασιν ἐλευθερίας καὶ δικαιοσύνης ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, πρόο-δον τῆς βασιλείας Σου ἐν τῷ κόσμῳ εἶναι πιστεύοντες. Σὺ οὖν, Κύ-ριε, οὐρανόθεν τῷ βραχίονί Σου τῷ ὑψηλῷ τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθε-ρίας ἀγωνιζομένους στρατοὺς νικηφόρους ἀνάδειξον, τοὺς δούλου ἐλευθέρωσον, τοὺς διεσπαρμένους ἕνωσον, τοὺς αἰχμαλώτους ῥῦσα τοὺς νοσοῦντας ἴασαι, τοὺς ὀλιγοπίστους τῇ πίστει στήριξον, τοὺ πονηροὺς ἀγαθοὺς ποίησον, ἐν τῇ χρηστότητί Σου, πάντας ἡμᾶς εἰ τὴν βασιλείαν σου πρόσδεξαι, υἱοὺς πιστούς, υἱοὺς ἐλευθερίας, υἱοὺ ἀγάπης καὶ εἰρήνης ποιῶν ἡμᾶς. Ἵνα ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρ-δίᾳ ὑμνῶμεν τὸ πανάγιον ὄνομα Σοῦ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς καὶ τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ καὶ τοῦ Παναγίου Σου Πνεύματος, νῦν κα ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκκλησιαστικά.

Ἱερὰ Σύνοδος. Συνεδρία 9 Ἰανουαρ. 1919.—Ἐν ἀρχῇ ταύτης ὁ Σεβ. Πρόεδρος ηὐχήθη, ὅπως τὸ ἀνατεῖλαν νέον ἔτος ἀποβῇ καρποφόρον εἰς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶτα ἡ Σύνοδος εἰσελθοῦσα εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν παρέπεμψε πλείστας, ἐνώπιον αὐτῆς ἐκκρεμεῖς, δικαστικὰς ὑποθέσεις μὴ συνεπαγομένας καθαίρεσιν εἰς τὰ ἁρμόδια ἵνα δικάσωσι ταύτας Ἐπισκοπ. Δικαστήρια.

Συνεδρία 14 Ἰανουαρ.—Ἡ Ἱ. Σύνοδος, κατόπιν τῆς οἰκτρᾶς κακοδιοικήσεως, ἣν ὁποίαν ἐδημιούργησαν αἱ ἐν ταῖς χηρευούσαις Ἐπισκοπαῖς Ἐπιτροποί, ἀπεφάσισε τὴν παῦσιν πασῶν τούτων καὶ τὴν ἀντικατάστασίν των διὰ τοποτηρητῶν ὡς ἑξῆς: Διώρισε: διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Ἀκαρνανίας ὡς Τοποτηρητὴν τὸν ὅμορον Ἐπίσκοπον Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας. Διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Ἄρτης τὸν Ἀρχιμ. Χρυσόστομον Νικολάου. Διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Ἠλείας τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Θεουπόλεως Γεννάδιον. Διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Θήρας τὸν ὅμορον Ἐπίσκοπον Σύρου. Διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Καλαβρύτων τὸν Ἀρχ. Ἀλέξανδρον Σωτηρόπουλον. Διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Κεφαλληνίας τὸν ὅμορον Ἐπίσκοπον Ζακύνθου. Διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Κορινθίας τὸν Ἀρχ. Καλλίνικον Κρεατσούλην. Διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Κυθήρων τὸν Ἀρχ. Ἰωακεὶμ Σπετσιέρην. Διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Λαρίσης τὸν ὅμορον Ἐπίσκοπον Δημητριάδος. Διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Λευκάδος τὸν Ἐπίσκοπον Εἰρηνουπόλεως Φώτιον. Διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Μαντινείας τὸν Ἀρχ. Πολύκαρπον Συνοδινόν. Διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Μεσσηνίας τὸν Ἀρχ. Ἱερόθεον Καρελλᾶν. Διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Πατρῶν τὸν Ἀρχ. Διονύσιον Φαραζουλῆν. Διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Παροναξίας τὸν Ἀρχιμ. Ἰγνάτιον Κολλιόπουλον. Διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Ὕδρας τὸν Ἀρχιμ. Ἀνανίαν Μᾶνον. Διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν Φωκίδος τὸν Ἀρχ. Ἀθανάσιον Ἀθανασόπουλον.

—Κατὰ τὴν Συνεδρίαν ταύτην ἀπεφασίσθη, ὅπως μετὰ τοῦ στρατεύματος καὶ τῶν ἀκολουθούντων αὐτὸ ἱερέων μεταβῶσιν εἰς τὴν Ρωσίαν ἐπὶ κεφαλῆς τούτων εἷς ἢ πλείονες Ἀρχιερεῖς γνῶσται τῆς Ρωσσικῆς γλώσσης, ἵνα δοθῇ εὐκαιρία πρὸς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς τεθλιμμένης Ρωσσικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἔκφρασιν λόγων παραμυθίας πρὸς αὐτήν, ἅμα δὲ βεβαιωθῶσι περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐν Ρωσσίᾳ καταστάσεως ἐν μέσῳ τοῦ δημιουργηθέντος χάους. Ἐπὶ τούτοις προὐτάθη ὁ μὲν Μητροπολίτης Κασσανδρείας κ. Εἰρηναῖος ὡς Γενικὸς Προϊστάμενος, ὁ δὲ Ἐπίσκοπος πρῴην Μαντινείας κ. Γερμανὸς καὶ ὁ Ἀρχιμ. Διονύσιος Μαραγκουδάκης ὡς βοηθοὶ αὐτοῦ.

Συνεδρία 16 Ἰανουαρ. 1919. — Τοῦ Ἀρχιμ. Διονυσίου Φαραζουλῆ παρακαλέσαντος τὴν Ἱ. Σύνοδον ὅπως μὴ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἀπόφασίν της περὶ διορισμοῦ αὐτοῦ ὡς Τοποτηρητοῦ ἐν τῇ Ἐπισκοπῇ Πατρῶν, ἀπεφασίσθη νὰ διορισθῇ ἀντ' αὐτοῦ ὁ Ἀρχ. Σωκράτης Οἰκονομίδης.—Ἀπερρίφθη ἡ ἔφεσις κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀθηνῶν, δι' ἧς ἐπεκυρώθη ἡ ἐκλογὴ δύο Συμβούλων τῆς ἐνταῦθα Ἱ. Μονῆς Πετράκη.—Ἠκυρώθη ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐπιτροπῆς

Καλαβρύτων, δι' ἧς ἠκυροῦτο ἡ ἐνεργηθεῖσα ἐκεῖ ἐκλογὴ Ἡγουμενοσυμβουλίου. — Ἐκρίθη ὅπως ἀπολυθῇ ἐγκύκλιος πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἐνεργουμένου ἐράνου ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς Ἀνατολ. Μακεδονίας. — Ἀπεφασίσθη ὅπως μεταβῶσι παρὰ τῷ ἀφικομένῳ ἐνταῦθα Ἀντιβασιλεῖ τῆς Σερβίας καὶ συγχαρῶσιν αὐτῷ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Σερβικοῦ Ἔθνους ἐκ μέρους τῆς Ἱ. Συνόδου ὁ Πανιερ. Μητροπολίτης μετὰ τῶν Σεβασμ. Ἐπισκόπων Θεσσαλιώτιδος, Δημητριάδος καὶ Ναυπακτίας.

Στατιστικὴ συνοδικῶν ἐργασιῶν.— Εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον κατὰ τὴν παροῦσαν αὐτῆς περίοδον, τὴν ἀρξαμένην ἀπὸ 1 Σεπτ. 1918, μέχρι τῆς 1 Ἰανουαρ. 1919 ὑπεβλήθησαν πρὸς σύζήτησιν ὑποθέσεις 740, κατὰ τὸ Συνοδικὸν Πρωτόκολλον. Ἐξ αὐτῶν διεξεπεραιώθησαν 631, κατὰ τὸ Διεκπεραιωτήριον τοῦ Συνοδικοῦ Γραφείου. Πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις αὗται ἦσαν διοικητικαί: περὶ διορισμοῦ Ἡγουμένων καὶ Συμβούλων, ἐφημερίων ἱερέων καὶ διακόνων, Ἐπισκοπικῶν Ἐπιτρόπων, περὶ μεταθέσεως καὶ ἀντικαταστάσεως τοιούτων, περὶ ἐγκρίσεως χειροτονιῶν ἱερομονάχων, πρεσβυτέρων καὶ διακόνων, περὶ ἀποκάρσεως μοναχῶν, πλὴν 8 δικαστικῶν τελεσιδίκων ἀποφάσεων τῶν Ἐπισκοπικῶν Δικαστηρίων Ἐπισκοπῶν τινων τοῦ Κράτους.

Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἀνεκοινώθησαν τῇ Ἱ. Συνόδῳ 100 ἀποβιώσεις κληρικῶν ἐκ τῆς Παλαιᾶς Ἑλλάδος, αἱ δ' ἀνακοινώσεις αὗται, ἐνεργηθέντων τῶν δεόντων ἐν τοῖς οἰκείοις βιβλίοις τοῦ Συνοδικοῦ Γραφείου κατετέθησαν ἐν τῷ Ἀρχείῳ. Συγχρόνως συνεζητήθησαν καὶ 64 κωλυόμενοι γάμοι καὶ διαζύγια ἐκ διαφόρων τοῦ Κράτους Ἐπισκοπῶν.

—Χάριν ἀντιβολῆς σημειοῦμεν ἐνταῦθα καὶ τὴν στατιστικὴν τῶν συνοδ. ἐργασιῶν τῆς ἀμέσως προηγηθείσης συνοδ. περιόδου (1 Σεπτ. 1917-31 Αὐγ. 1918). Κατὰ ταύτην, εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον ὑπεβλήθησαν πρὸς συζήτησιν 2.340 ὑποθέσεις, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Συνοδ. Πρωτοκόλλου, ἐξ αὐτῶν δέ, κατὰ τὸ Συνοδικὸν Διεκπεραιωτήριον, διεξεπεραιώθησαν 1300, τῶν λοιπῶν κατατεθεισῶν ἐν τῷ Ἀρχείῳ.

Ἐκ τῶν 1300 ὑποθέσεων αἱ 400 ἦσαν περὶ κωλυομένων γάμων, 44 δικαστικαὶ καὶ 856 περὶ χειροτονιῶν ἱερέων, πρεσβυτέρων καὶ διακόνων, περὶ ἀποκάρσεων μοναχῶν καὶ περὶ ἐγκρίσεων Ἡγουμενοσυμβουλίων, παύσεων καὶ ἀντικαταστάσεων αὐτῶν κλ. Ἐκ δὲ τῶν 44 δικαστικῶν ὑποθέσεων 12 ἦσαν τελεσίδικοι, 7 κατ' ἔφεσιν καὶ 25 πρωτόδικοι ἀπ' εὐθείας ἐνεργηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου, ἥτις ἐκήρυξεν 8 κληρικοὺς ἀθώους πάσης κατηγορίας, 2 διὰ βουλεύματος ἀπήλλαξε πάσης κατηγορίας, 4 κατεδίκασεν εἰς καθαίρεσιν ἀπὸ τοῦ ἀξιώματος τῆς Ἱερωσύνης, ἕνα εἰς ἰσόβιον ἀργίαν, 2 εἰς πενταετῆ ἀργίαν καὶ ἰσόχρονον σωματικὸν περιορισμόν, 3 εἰς τριετῆ ἀργίαν, 3 εἰς διετῆ ἀργίαν, τοὺς δὲ λοιποὺς 21 εἰς ἐλαφροτέρας ποινάς. Ἐγκυκλίους κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπέλυσε 12 πρὸς ὅλον τὸ Κράτος.

Πρόνοια περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς. — Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ (12) συνῆλθεν ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν ἡ μουσικὴ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας Ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν κ. κ. Νάζου, Καλομοίρη, Λαυράγκα, Ψαρούδα, Μαυρομιχάλη καὶ τῆς κας Φωκᾶ, παρόντος καὶ τοῦ κ. κ. Ι. Δαμβέργη, ὀργανωτοῦ τῶν τῆς ἑκατονταετηρίδος ἑορτῶν. Ὁ κ. Ι. Δαμβέργης εἰσηγούμενος ἀνέπτυξε πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτη

ν καὶ κατὰ τίνα τρόπον, ἐξ ἀφορμῆς ῶν διὰ τὰς ἑορτὰς μουσικῶν μελετῶν αὶ ἀσχολιῶν της, θὰ ἠδύνατο νὰ υντελέσῃ ἡ Ἐπιτροπὴ εἰς ρύθμιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἐπὶ ὰ βελτίω, ἵνα καταπαύσῃ ἡ ἀσχημίουσα τὴν θείαν λατρείαν ἐν τοῖς διαφόροις ναοῖς μουσικὴ ἀναρχία καὶ ωφεληθῇ οὕτω ἡ Ἐκκλησία τῶν ὐτων τῆς Ἐπιτροπῆς πρὸς ἐξύψωσιν ῆς ἐν χρήσει μουσικῆς χάριν τοῦ θρηκευτικοῦ αἰσθήματος τοῦ λαοῦ.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐξέφρασε τὴν αρὰν καὶ τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ ἐπὶ ῷ ὅτι καὶ τοιοῦτοι σκοποὶ ὑψηλοὶ τασχολοῦν τὰς κορυφὰς τοῦ παρ' ἡμῖν ουσικοῦ κόσμου, συνωμολόγησε τὴν υσάρεστον κατάστασιν τῆς ἐκκλησ. ουσικῆς ἐν τοῖς ναοῖς καὶ ἐπεῖπεν τι τὸ ζήτημα τοῦτο ἀποτελεῖ ἓν ἐκ πουδαιοτέρων αὐτοῦ μελημάτων. Μεθ' ὁ Σεβ. ἀπέτεινε διάφορα σχετικὰ ωτήματα πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐκ τῶν ελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς περὶ τοῦ τρόου, καθ' ὃν φρονοῦσιν ὅτι δύναται νὰ πιτευχθῇ ἡ βελτίωσις τῆς μουσικῆς ῆς θείας λατρείας, ὡμίλησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ κ. κ. Νάξος, Λαυράγκας, Καμμοίρης καὶ Μαυρομιχάλης ἐπὶ μακρὸν μετὰ μεγάλης ἐπιστήμης, ἀναπτύσσοντες ἕκαστος τὴν ἰδίαν ἀντίληψιν.

Κριθέντος δ' ἐκ τοῦ συνόλου τῶν υζητήσεων ὅτι ἐπιβάλλεται καὶ ἡ ἐπὶ ῶν ἀναπτυχθέντων θεμάτων γνωμοδότησις τῶν μᾶλλον παρ' ἡμῖν διακειμένων εἰδικῶν τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, ἀπεφασίσθη ὅπως συνεχισθῇ αὶ μετ' αὐτῶν ἡ συζήτησις, κατ' ἀρχὴν ἐγκριθείσης τῆς δοκιμαστικῆς ἀποδόσεως λειτουργίας, ἀφ' ἱκανοῦ συντεθειμένης ὑπὸ τοῦ μουσικοῦ κ. Λαυράγκα.

Μέριμνα ὑπὲρ τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν. — Τῇ παρελθούσῃ ἑβδομάδι ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν συνῆλθεν ἐν τῷ μητροπολιτικῷ μεγάρῳ τὸ ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς «Ἑταιρείας τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν». Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ὁ μὲν ἀντιπρόεδρος κ. Ι. Λαμβέργης ἐξέθηκε τὰς κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Σεβ. Προέδρου ἐνεργείας τῆς Ἑταιρείας ἐν σχέσει πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν Βουλγάρων καταστραφέντα ἢ διαρπαγέντα ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας ἔργα βυζ. Τέχνης τὸ δὲ Συμβούλιον ἀπεφάσισε τὴν ἐνώπιον τοῦ Κοινοῦ ἐμφάνισιν τῆς Ἑταιρείας διὰ δημοσίας συνεδρίας, καθ' ἣν ὁ μὲν Σεβ. Πρόεδρος θὰ κοινοποιήσῃ τὸν σκοπὸν αὐτῆς, ὁ δ' ἐκ τῶν Συμβούλων κ. Σωτηρίου θ' ἀναπτύξῃ τοὺς τρόπους, δι' ὧν δυνατὸν οὗτος νὰ ἐπιδιωχθῇ καὶ ἐπιτευχθῇ, ὡς καὶ τοὺς κινδύνους, εἰς οὓς ὑπόκεινται οἱ χριστιανικοὶ θησαυροὶ τῆς χώρας, ὡς μαρτυρεῖ τὸ παράδειγμα τῆς τελευταίας ἐν Μακεδονίᾳ ἐπιδρομῆς.

Περὶ τῶν ἄλλων τοῦ Συμβουλίου ἀποφάσεων ἀνακοίνωσις θὰ γείνῃ ἐν καιρῷ καὶ ἀναλόγως τῆς συνδρομῆς, ἣν θὰ παράσχῃ εἰς τὴν Ἑταιρείαν τὸ Κράτος καὶ ἡ Κοινωνία.

— Πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀθηνῶν ὁ Πανιερ. Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου διεβίβασε τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία μετὰ χαρᾶς ἐπληροφορήθη τὴν περιοδείαν τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος ἀνὰ τὰς ἐν Ἀμερικῇ καὶ Εὐρώπῃ ἀγαπητὰς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν ἀείποτε διετήρησε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον·

«Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ ποιήσας λύτρωσιν τῷ λαῷ Αὐτοῦ τοῦ νὰ ἴδῃ ὄνειρα, ὧν τὸ πλήρωμα εἴθε νὰ διατάξῃ τὸ ταχύτερον».

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου

† Προύσης ΔΩΡΟΘΕΟΣ

Ἐπίσημοι ἐπισκέψεις. — Ἡ Α. Β. Ὑ. ὁ ἄρτι δι' Ἀθηνῶν διελθὼν πρὸς

ἀπόπλουν εἰς Εὐρώπην Ἀντιβασιλεὺς τῆς Σερβίας Ἀλέξανδρος ἐδέξατο ἐν Φαλήρῳ τῇ πρωΐᾳ τῆς παρελθούσης Τρίτης εἰς ἐπίσκεψιν ἐκ προσώπου τῆς Ἱ. Συνόδου τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀθηνῶν μετὰ τῶν Σεβ. Ἐπισκόπων Θεσσαλιώτιδος κ. Εὐθυμίου, Δημητριάδος κ. Γερμανοῦ καὶ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας κ. Ἀμβροσίου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης προσεφώνησε τὴν Α. Β. Υ. διὰ τῶν ἑξῆς:

«***Ὑψηλότατε Ἀντιβασιλεῦ,***

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος χαιρετίζει μετ' εὐφροσύνης τὴν Υ. Β. Ὑψηλότητα ἐπὶ τῇ ἀφίξει Αὐτῆς εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου. Χαιρετίζει δὲ ἐν τῷ προσώπῳ Αὐτῆς τὸν δαφνοστεφῆ ἡγέτην τοῦ νικηφόρου Σερβικοῦ στρατοῦ, τὸν Ἀρχηγὸν τῆς ἡνωμένης Σερβίας, τὸν προστάτην τῆς ἐν Σερβίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸ πλήρωμα τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας, συνδεδεμένον διὰ δεσμῶν κοινῆς πίστεως, κοινῶν παθημάτων, κοινῶν ὑπὲρ ἐλευθερίας καὶ δικαιοσύνης ἀγώνων μετὰ τοῦ λαοῦ τῆς Ὑμ. Ὑψηλότητος, ποιεῖται ἰδίαν χαρὰν τὴν χαρὰν τοῦ πληρώματος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν εὐλογίαν, ἣν ὁ δίκαιος Θεὸς ἐξέχεε πλουσίως ἐπὶ τὸ Σερβικὸν Ἔθνος, ἀποκαταστήσας αὐτὸ εἰς ἐθνικὴν ἑνότητα εἰς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ.

Δῴη Κύριος ὁ Θεὸς τῇ Ὑμετέρᾳ Βασιλικῇ Ὑψηλότητι μακρότητα ἡμερῶν ὀλβίων».

Ἡ Α. Β. Υ. ὁ Ἀντιβασιλεὺς ἀπαντῶν ηὐχαρίστησε διὰ θερμῶν λόγων τὴν Α. Σ. καὶ τὰ μέλη τῆς Ἱ. Συνόδου διὰ τὰς εὐχὰς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ἐξέφρασε δὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος θὰ ἀποκατασταθῇ συμφώνως πρὸς τοὺς δικαίους πόθους αὐτοῦ, ἅμα δὲ καὶ τὸν τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν ἀνδρείαν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ,

— Ἐπανελθὼν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἐκ τοῦ εἰς Ἀμερικὴν καὶ Εὐρώπην ταξειδίου του, ἔδωκεν εἰς τὴν «Ἑστίαν» συνέντευξιν περὶ τῶν ἐντυπώσεών του ἐκ τῶν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Εὐρώπῃ κύκλων ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ μας ζητήματος. Τὴν συνέντευξιν ταύτην ἐπέκρινε μερὶς τοῦ ἀθηναϊκοῦ Τύπου διαφωνοῦσα πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ὁ Μητροπολίτης ἔκρινεν ἀναγκαῖον νὰ ἑρμηνεύσῃ δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα. Εἰς τὰς ὡς ἄνω συνέντευξιν καὶ ἐπιστολὴν ἀναφέρεται τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

Παρίσιοι, 16-29, 1919

Σεβ. Μητροπολίτην Ἀθηνῶν.

Τὰ εἰλικρινέστερά μου συγχαρητήρια διὰ τὴν ὑμετέραν συνέντευξιν, τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν «Ἑστίαν», καὶ διὰ τὴν ὑμετέραν ἐπιστολήν, τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 23 Δεκ. τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος.

Βενιζέλος

Ἔναρξις Πανεπιστημιακῶν μαθημάτων. — Συνεπείᾳ διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας τῇ προπαρελθούσῃ Πέμπτῃ (10) ἤρξαντο οἱ κ. κ. Καθηγηταὶ τῶν παραδόσεων αὐτῶν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς Πανεπιστημίοις, ὧν ἡ λειτουργία εἶχεν ἀνασταλῆ μέχρι τοῦδε ἕνεκα τῆς ἐπιδημίας τῆς γρίππης, τελούσης εὐτυχῶς ἀπό τινος ἐν ὑφέσει. Ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ ὁ μὲν κ. Ε. Ζολώτας ἤρξατο τῶν παραδόσεων αὐτοῦ αὐθημερόν, οἱ δὲ λοιποὶ Καθηγηταὶ ἀπὸ τῆς Δευτέρας. Ὁ τῆς Ἀπολογητικῆς Καθηγητὴς ἤρξατο τῶν παραδόσεων αὐτοῦ χθές.

Ἐναρκτήριος Ἀπολογητικῆς. — Περὶ ὥραν 4 μ. μ. τῆς παρελθούσης Δευτέρας (14) ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου ὁ τακτικὸς Καθηγητὴς κ. Γρηγόριος Παπαμιχαὴλ ἀπήγ-

λε τὸν ἐναρκτήριόν του λόγον εἰς τὸ θημα τῆς Ἀπολογητικῆς τοῦ Χριανισμοῦ, λαβὼν ὡς θέμα: «Ἡ Ἀπογητικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐν ταῖς πιστήμαις καὶ ὁ κύριος χαρακτὴρ ς συγχρόνου ἀπιστίας». Παρῆσαν ἡ ρὰ Σύνοδος, πολλοὶ τῶν παρεπιδηύντων ἱεραρχῶν, οἱ Καθηγηταὶ τῶν νεπιστημίων, οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεογικῆς Σχολῆς καὶ ἄλλο ἀκροατήριον.

—Κατ' εἰδήσεις ἐκ Σόφιας, τὸν παλθόντα Δεκέμβριον ἐπανήρχισεν ἡ ιτουργία τοῦ ἐν Σόφιᾳ ἑλληνικοῦ θοδόξου ναοῦ, τῆς πρώτης ἱερουρας τελεσθείσης ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ παρεπιμοῦντος ὡς ἐξορίστου Παν. Μηοπολίτου Διδυμοτείχου. Κατ' αὐτὴν ρέστησαν καὶ ἀξιωματικοὶ τῆς ἐν ρὸτ παραμενούσης 3ης Μεραρχίας τρῶν ὑπὸ τὸν κ. Τρικούπην.

Μετὰ τὴν πρώτην ταύτην θείαν λειργίαν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἑλλην. Ἀποολῆς συνταγματάρχης κ. Μαζαράκης ρέθηκε γεῦμα ἐπίσημον ἐπὶ τῷ γενότι εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ στρατοῦ ς κατοχῆς κ. Κρετιέν.

Ἐκκλησία ΚΠόλεως.— Εἰδήσεις ἐκ Πόλεως ἀναφέρουσιν ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύδος ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον, δι' ἧς παγγέλλονται οἱ ἐν Θρᾴκῃ μητροποται ὅπως εὐλογήσωσι τὰ εὑρισκόμενα εῖ Ἑλληνικὰ στρατεύματα καὶ διαώσι πρὸς αὐτὰ τὸν εὐχετήριον χαιτισμὸν τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας. Πρὸς ῦτο ἱεράρχαι θὰ μετέβαινον εἰς τὰς τασκηνώσεις τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ.

—Ἄλλαι αὐτόθεν πληροφορίαι λέυσιν, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Νεαπόλεως κόλαος, ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος τοῦ ητροπ. Καισαρείας, μεταβαίνων εἰς Διοικητήριον ὑπέστη ἐπίθεσιν μετ' ισμῶν ἀπὸ μέρους μουσουλμάνου.

Ὁ ἐν Κ/πόλει Ναὸς τῆς τοῦ Θεοῦ φίας.— Κατὰ τηλεγραφικὴν ἐκ Ρώμης εἴδησιν ἀπὸ 11 ἱσταμένου, ἐν ἁπάσῃ τῇ Εὐρώπῃ ὀργανοῦνται Ἐπιτροπαὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντερβουρίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ζητήσωσι τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἐν Κ/πόλει ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους Ἕλληνας, τοὺς νομίμους αὐτοῦ κυρίους.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων. — Περὶ τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς ὑπερορίας καὶ ἀποκατεστάθη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον ὁ τὸ δεύτερον ἀποκηρυχθεὶς ὑπὸ τῆς Ἁγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος Π. Δαμιανός, ἀναγινώσκομεν ἐν τῷ «Πανταίνῳ» (28 Δεκ. 1918, σελ. 825), ἐπισήμῳ ὀργάνῳ τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, διὰ τὴν γειτνίασιν πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐνημερωτέρῳ, τὰ ἀκόλουθα:

«Ἡ ἐπίσημος ἐφημερὶς τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Διοικήσεως «Παλαιστίνεια Νέα» ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῷ ἀπὸ 9ης Ἰανουαρίου κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἀγγέλει τάδε:

»Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως παρὰ τοῖς Δυτικοῖς ὁ πρόεδρος τοῦ σωματείου «Ὀρθόδοξος Ἀδελφότης» ἀξιότιμος κ. Ἰάκωβος Φάρατζ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν στρατηγὸν Ἄλλεμπυ τηλεγράφημα, δι' οὗ ἔνθεν μὲν συνέχαιρεν αὐτῷ καὶ τῷ στρατῷ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς, ἔνθεν δ' ἐξελιπάρει τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα ὑπὲρ τῆς ἐπανόδου τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ ἐκ Δαμασκοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα».

»Ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ στρατηγὸς ηὐδόκησε ν' ἀπαντήσῃ ὡς ἑξῆς: «Θερμῶς εὐχαριστῶ ἐπὶ τῷ τηλεγραφήματι, ὅπερ ἀπηυθύνατε πρὸς ἐμέ τε καὶ τὸν ὑπὸ τῇ διευθύνσει μου στρατὸν ὡς ἀπὸ μέρους τοῦ Γένους ὑμῶν. Ἀγγέλλω δ' ὅτι ἡ αἴτησις τοῦ Γένους ὑμῶν ὑπὲρ ταχείας ἐπανόδου τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ προκαλεῖ σύντονον τὴν

μέριμνάν μου κατ᾽ αὐτάς».

Στρατηγὸς Ἄλλεμπυ

«Τῇ ἐπαύριον μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ τηλεγραφήματος τούτου συνῆλθεν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἡ Ὀρθόδοξος Κοινότης, ἀνεγνώσθησαν ἐκεῖ καὶ τὸ ἐπεσταλμένον τῷ ἐξοχ. στρατηγῷ συγχαρητήριον τηλεγράφημα καὶ ἡ εἰς αὐτὸ ἀπάντησις, ἀνευφημήθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὁ ἐξοχώτατος στρατηγός, εὐχομένου αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν, ἐτελέσθη δ᾽ εὐθὺς ὑπὸ τῶν ἱερέων ἡ προσήκουσα δέησις. Μεγάλη καὶ ἀρίστη ἡ ἐκ τούτων ἐντύπωσις ἐπὶ τὰ πνεύματα καὶ τὰς καρδίας πάντων».

Καὶ ταῦτα μὲν ἀναδημοσιεύονται ἐκ τῶν «Παλαιστινείων Νέων»· ὁ δὲ «Πάνταινος» ἐπάγεται ἐξ ἑαυτοῦ τὰ ἑξῆς:

«Οὕτω, κατὰ συνέπειαν τῆς συντόνου ταύτης μερίμνης, ἐνεκρίθη ἡ ἐπάνοδος τοῦ τέως τὸ δεύτερον ἐκκηρύκτου Δαμιανοῦ εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλιν, καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, μετακληθεῖσα εἰς τὸ Διοικητήριον ἔλαβε προφορικὴν τὴν ἐπίσημον ἀνακοίνωσιν ὅτι— παρὰ τὰ πρότερον ἐπιδεδομένα συνοδικὰ ὑπομνήματα —ἐνεκρίθη ἡ ἐπάνοδος τοῦ Πατριάρχου εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ἑπομένως, ὅτι ἀνυπερθέτως ἀφικνεῖται τῇ εἰκοστῇ δευτέρᾳ τοῦ μηνὸ[ς] Δεκεμβρίου.

«Ὑποδοχὴ εὐπρεπὴς παρεσκευάζετ[ο] διὰ τοῦτο καὶ πρόγραμμα κατηρτίζετ[ο] καθ᾽ ὃ ἡ ὑπάντησις θὰ ἐγίνετο πρ[ὸ] τῆς Πύλης τοῦ Δαβίδ, ὁπόθεν περιβε[βλημένος] βλημένος τὸν πατριαρχικὸν μανδύα[ν] θὰ εἰσήρχετο εἰς τὴν Ἁγίαν Πόλ[ιν] καὶ κατευθυνόμενος ἐν παρατάξει ε[ἰς] τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεω[ς] θὰ ἀνέβαινε τὸν Θρόνον, ἀφ᾽ οὗ ἡ[ν] κεκηρυγμένος ἔκπτωτος ὁ τέως ἀπ[ο]διοπομπαῖος Δαμιανός.

«Κατ᾽ εἰδήσεις δὲ νεωτάτας κ[αὶ] βεβαίας «ὁ τέως ἐξόριστος ἐπανῆλθ[ε] τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ τοῦ μηνὸς τούτο[υ] περὶ τὴν μίαν ὥραν μ. μ. καὶ ἐγένετ[ο] αὐτῷ ἡ παρεσκευασμένη ὑποδοχή, τ[ῇ] δὲ εἰκοστῇ τετάρτῃ τοῦ αὐτοῦ, παρ[ὰ] μονῇ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, ἐτηλ[ε]γράφησεν ἐκ Βηθλεὲμ συγχαρητήρι[α] ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς πρός τινας τῶν Ἐκκλη[σιῶν], σιῶν, τελέσας μετὰ τῆς συνήθους πομ[πῆς] πῆς τὴν τελετὴν τῆς παραμονῆς».

Διδάκτορες Θεολογίας. — Ἡ Θεολ[ογικὴ] Σχολὴ λαβοῦσα ὑπ᾽ ὄψιν σχετικὰς ἐπ[ι]στημονικὰς διατριβὰς τῶν πτυχιούχω[ν] τῆς Θεολογίας κ. κ. Παρθενίου Πο[υ]λάκη, διακόνου, καὶ Ἰωάννου Α. Πα[πα]δοπούλου, ἀνεκήρυξεν αὐτοὺς διδ[ά]κτορας τῆς Θεολογίας.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ: Ἀθηνῶν δρχ. 10, Ἐπαρχιῶν δρχ. 12, Ἐξωτερικοῦ δρχ. 15.
Ἕκαστον τεῦχος δρχ. 0.35.

Διευθυντὴς ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Τακτικὸς Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου
Γραφεῖα ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Ἀθηνῶν.

Ἀπευθυντέον: Ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν Σύνταξιν: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος». Αἱ ἐμβάσματα συνδρομῶν καὶ ἀποστολὴν τοῦ φύλλου: Πρὸς τὴν Διαχείρισιν τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος».